

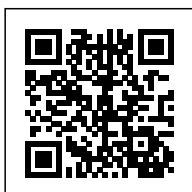

PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
POSLANECKÁ SNĚMOVNA

VII. volební období

188/0

Návrh poslanců Stanislava Grospiče, Zuzky Bebarové-Rujbrové a Zdeňka Ondráčka na vydání ústavního zákona, kterým se mění ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů

Zástupce předkladatele: Grospič S. a další
Doručeno poslancům: 30. dubna 2014 v 9:35

ÚSTAVNÍ ZÁKON

ze dne 2014

kterým se mění ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů

Parlament se usnesl na tomto ústavním zákoně České republiky:

Čl. 1

Ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění ústavního zákona č. 347/1997 Sb., ústavního zákona č. 300/2000 Sb., ústavního zákona č. 395/2001 Sb., ústavního zákona č. 448/2001 Sb., ústavního zákona č. 515/2002 Sb., ústavního zákona č. 319/2009 Sb., ústavního zákona č. 71/2012 Sb. a ústavního zákona č. 98/2013 Sb., se mění takto:

1. V čl. 25 se na konci textu písmene f) tečka nahrazuje čárkou a doplňují se písmena g) a h) tohoto znění:
 - „g) ztrátou mandátu,
 - h) v den, kdy byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za trestný čin spáchaný úmyslně.“.
2. V čl. 87 odst. 1 písmeno f) zní:
 - „f) v pochybnostech o ztrátě mandátu, o ztrátě volitelnosti a o neslučitelnosti výkonu funkce poslance nebo senátora podle čl. 25,“.

Čl. 2

Účinnost

Tento ústavní zákon nabývá účinnosti dnem připadajícím na den vyhlášení voleb do Poslanecké sněmovny.

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

Obecná část

Zhodnocení platného právního stavu a nezbytnost nové právní úpravy

Ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“) v rámci vymezení moci zákonodárné stanoví taxativním výčtem, kdy zaniká mandát poslance nebo senátora (čl. 25). Tento výčet však, jak ukázala minulá volební období, se jeví jako nedostatečný k tomu, aby v průběhu volebního období nedocházelo k přechodům jednotlivců či celých skupin zvolených poslanců k jiným politickým stranám nebo do jiných, i nově vytvořených, poslaneckých klubů.

Takové chování některých poslanců v minulosti, ale jsme toho již svědky i v tomto volebním období, vážně narušuje nejen důvěru občanů v politický systém, ale i fungování ústavního systému jako takového. Ve své podstatě též dochází k deformaci rozhodnutí suveréna, jímž je občan-volič, který spojil odevzdání svého hlasu s určitým vymezeným programem, se kterým jednotlivé politické strany a politická hnutí prostřednictvím svých kandidátů předstoupily před občany a usilovaly o své zvolení garancí realizace programu. Zde je pak třeba zdůraznit, že poslanci a senátoři jsou dnem zvolení zástupci lidu, nikoli své strany nebo některých voličů, proto musí vykonávat svůj mandát osobně v souladu se svým slibem, tedy v zájmu všeho lidu, v souladu se zákony a svým vědomím a svědomím. Je to tedy občan, který na základě právní úpravy dává při volbách svůj hlas kandidátovi na kandidátní listině volební strany a umožní mu tak získat mandát poslance či senátora.

Současný právní stav ne zcela řeší a vymezuje dopady za chování poslance či senátora po jeho zvolení. Fakticky mu nebrání opustit příslušný klub a přejít do jiného, či dokonce přejít do jiné politické strany za níž ve volbách nekandidoval, aniž by to mělo vliv na jeho mandát získaný ve volbách. Takové jednání však lze ve svém důsledku považovat nejen za „výpověď plné moci“ ze strany zvoleného kandidáta vůči občanovi-voliči, ale též za porušení závazku vůči politické straně nebo hnutí, za něž byl poslanec (senátor) zvolen, která nemá a nemůže mít žádné možnosti ke zbavení mandátu takového poslance (senátora). V této souvislosti nelze nezmínit to, že kandidát vlastnoručně podepisuje prohlášení, že mu nejsou známy překážky volitelnosti, že nedal souhlas k uvedení na jiné kandidátní listině, a že se svojí kandidaturou souhlasí. Tedy se fakticky zpronevěří tomuto prohlášení.

Právní řád na uvedenou situaci nijak nereaguje např. tím, že by při popsáném jednání poslance (senátora) zanikl jeho mandát formou ztráty mandátu. Zůstává tak právě na poslanci (senátorovi), zda se sám v takovém případě mandátu vzdá či nikoliv. Pokud tak neučiní, neexistuje zde již prakticky žádná možnost takového poslance (senátora) mandátu zbavit.

Je proto nezbytné, aby byl do právního řádu zahrnout institut „ztráty mandátu“ poslance (senátora), který by umožnil poslance (senátora) mandátu zbavit za jednání výše popsané, které nelze kvalifikovat jinak, než jako porušení zákona.

Dále současná právní úprava neumožňuje zánik mandátu poslance nebo senátora v případě, že dojde k jeho pravomocnému odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za trestný čin spáchaný úmyslně. Předkládaný návrh tuto možnost zániku mandátu poslance (senátora) zavádí, přičemž předpokládá, že za okamžik zániku mandátu bude považován den, kdy se rozhodnutí soudu stalo pravomocné. Jde o zcela logický krok vycházející z požadavku na morální a občanský profil člena zákonodárského sboru, který má svoji analogii v zákoně o volbách do zastupitelstev obcí (z.č. 491/2001 Sb.) a v zákoně o volbách do zastupitelstev

krajů (z.č. 130/2000 Sb.). Zastupitelům obcí a krajů zaniká mandát po pravomocném odsouzení za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

Cíl návrhu

Předkládaný návrh si dává za cíl znemožnit výše popsaným jednáním poslance (senátora), vedle deformace rozhodnutí občana-voliče ve volbách, změnit poměr politických sil v komorách Parlamentu České republiky proti vůli občana-voliče. Vede též k posílení důvěry v politický systém a fungování parlamentní demokracie.

Předkládaný návrh povede ke změnám některých zákonů majících návaznost na zánik mandátu poslance nebo senátora. Stručný popis těchto změn je připojen k předkládanému návrhu.

Dopady návrhu na státní rozpočet, na rozpočty krajů a obcí

Předkládaný návrh nemá žádné dopady na státní rozpočet. Protože se navrhované dotýká pouze ústavních institucí, nedotýká se vůbec rozpočtu krajů a obcí.

Soulad s ústavním pořádkem a mezinárodními závazky podle čl. 10a Ústavy ČR

Předkládaný návrh ústavního zákona nepřináší zásadní změnu ústavního pořádku České republiky, je v souladu s Ústavou i ústavním pořádkem České republiky, není v rozporu s mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána.

Soulad s právem Evropských společenství

Předkládaný návrh ústavního zákona není v rozporu s právem Evropské unie, neboť je výhradním právem každé členské země Evropské unie upravit své poměry jak v ústavních institucích, tak mezi nimi, včetně postavení vlastních zákonodárců.

Další specifikace

Předkládaný návrh nemá žádný dopad na podnikatelské prostředí České republiky, nemá sociální dopady ani dopady na životní prostředí. Stejně tak nemá žádné dopady ve vztahu k rovnosti mužů a žen.

Zvláštní část

K čl. 1

Navrhovanou změnou se doplňují důvody pro které zaniká mandát poslance nebo senátora. Předpokládá se, že mandát poslance (senátora) by měl zaniknout jeho ztrátou. Ke ztrátě mandátu by mělo dojít v případě, že poslanec (senátor) opustí příslušný klub a přejde do jiného, či zůstane nezařazený, nebo dokonce přejde do jiné politické strany. Institut „ztráty mandátu“ by tedy měl umožnit zbavit mandátu poslance (senátora) jenž poruší své závazky nejen vůči volební straně, za kterou kandidoval, ale též závazky vůči občanovi-voliči, který mu ve volbách svým hlasem umožnil mandát získat. Tento institut by měl být pojistkou proti změně poměru politických sil v komorách Parlamentu České republiky v rozporu s vůlí občanů-voličů. Institut ztráty mandátu pak bude specifikován v jednacích řádech obou komor Parlamentu České republiky.

Dalším navrhovaným důvodem pro zánik mandátu poslance (senátora) je jeho pravomocné odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za trestný čin spáchaný

úmyslně. Mandát v tomto případě zanikne v den, kdy rozhodnutí soudu se stane pravomocným. I tato změna bude promítnuta, vedle dalších souvisejících právních předpisů, do jednacích řádů obou komor Parlamentu České republiky.

Návrh také počítá s případným soudním přezkumem budou-li pochybnosti o ztrátě mandátu. Zda mandát poslance (senátora) zanikne bude zjišťovat Ústavní soud. Bude tak činit na návrh poslance nebo senátora o jehož mandát jde, předsedy Poslanecké sněmovny nebo předsedy Senátu, nebo jde-li o poslance skupiny nejméně 20 poslanců či nejméně skupiny 10 senátorů, jde-li o senátora.

K čl. II

Navrhuje se stanovit účinnost ústavního zákona až pro nové volební období Poslanecké sněmovny a je jím určen den vyhlášení voleb.

V Praze dne 29.4.2014

Předkladatelé:

Stanislav Grospič, v.r.

Zuzka Bebarová-Rujbrová, v.r.

Zdeněk Ondráček, v.r.

**Platné znění části ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky s vyznačením
navrhovaných změn**

1/1993 Sb.

**ÚSTAVA
ČESKÉ REPUBLIKY**

ze dne 16. prosince 1992

Česká národní rada se usnesla na tomto ústavním zákoně:

Čl.25

Mandát poslance nebo senátora zaniká

- a) odepřením slibu nebo složením slibu s výhradou,
- b) uplynutím volebního období,
- c) vzdáním se mandátu,
- d) ztrátou volitelnosti,
- e) u poslanců rozpuštěním Poslanecké sněmovny,
- f) vznikem neslučitelnosti funkcí podle čl. 22-.,
- g) ztrátou mandátu,**
- h) v den, kdy byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za trestný čin spáchaný úmyslně.**

Čl.87

(1) Ústavní soud rozhoduje

- a) o zrušení zákonů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem,
- b) o zrušení jiných právních předpisů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem nebo zákonem,
- c) o ústavní stížnosti orgánů územní samosprávy proti nezákonnému zásahu státu,
- d) o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod,
- e) o opravném prostředku proti rozhodnutí ve věci ověření volby poslance nebo senátora,
- ~~f) v pochybnostech o ztrátě volitelnosti a o neslučitelnosti výkonu funkcí poslance nebo senátora podle čl. 25,~~
- f) v pochybnostech o ztrátě mandátu, o ztrátě volitelnosti a o neslučitelnosti výkonu funkce poslance nebo senátora podle čl. 25,**
- g) o ústavní žalobě Senátu proti prezidentu republiky podle čl. 65 odst. 2,
- h) o návrhu prezidenta republiky na zrušení usnesení Poslanecké sněmovny a Senátu podle čl. 66,

- i) o opatřeních nezbytných k provedení rozhodnutí mezinárodního soudu, které je pro Českou republiku závazné, pokud je nelze provést jinak,
- j) o tom, zda rozhodnutí o rozpuštění politické strany nebo jiné rozhodnutí týkající se činnosti politické strany je ve shodě s ústavními nebo jinými zákony,
- k) spory o rozsah kompetencí státních orgánů a orgánů územní samosprávy, nepřísluší-li podle zákona jinému orgánu.

(2) Ústavní soud dále rozhoduje o souladu mezinárodní smlouvy podle čl. 10a a čl. 49 s ústavním pořádkem, a to před její ratifikací. Do rozhodnutí Ústavního soudu nemůže být smlouva ratifikována.

(3) Zákon může stanovit, že namísto Ústavního soudu rozhoduje Nejvyšší správní soud

- a) o zrušení právních předpisů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu se zákonem,
- b) spory o rozsah kompetencí státních orgánů a orgánů územní samosprávy, nepřísluší-li podle zákona jinému orgánu.